

New York Timesi bestsellerite autor

JODI
THOMAS

LINNAKE
KANJONI
VEEREL

romaan

Originaali tiitel:
Jodi Thomas
Ransom Canyon
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2015 by Jodi Koumalats
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D11449524
ISBN 978-9916-31-548-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Pühendan selle raamatu oma armsale sõbrale DeWanna Pace'ile. Me kohtusime kirjutamiskursustel ja aitasime siis kakskümmend viis aastat teineteisel oma unistusi ellu viia. Igatsen ta järele, aga tean, et nüüd on tal taevariigi õnnistus.

ESIMENE PEATÜKK

Staten

Staten Kirkland tõmbas näoga tuulde keerates vildist kauboikaabu serva rohkem silmade peale. Kaabu pidi nüüd näitama, milleks see võimeline on. Põhja poolt lähenes maruline torm ja Staten pidi tugeva tuulega võitlema, et jõuda tagasi rantšosse enne tormi haripunkti saabumist. Uus kõrb, kelle ta oli eelmisel nädalal ostnud, oli alles noor ja roheline ja hakkas talvise äikese välkude peale perutama. Mehel polnud aega, et võtta taskust kindad ja kätte tõmata. Tal tuli ratsutada.

Kui mära püüdis teda selle peale seljast maha raputada, keeras Staten ratsmed ümber käe ja tundis, kuidas nahk lõikas pihku, kui ta püüdis talitseda niihästi hobust kui ka mälestusi, mida pea kohal lasuvad madalad tumedad pilved kaasa tuua ähvardasid.

Viie aasta eest oli sadanud tol ööl jäist vihma, ainult et tema polnud siis oma rantšos, tema oli olnud viiekümne miili kaugusel maakonna haigla koridori keskel lõksus. Koridori ühes otsas võitles ta poeg oma elu eest, teises otsas olid kohe sissepääsu taga kobaras ajakirjanikud, kes nõudsid kisades uudiseid.

Ajakirjanikke huvitas ainuüksi see, et noormehe vanaisa oli Ühendriikide senaator. See, et Staten, kes oli poisi isa

ja ta ainus lapsevanem, pidi nendega võitlema, ei huvitanud mitte kedagi. Ajakirjanikud tahtsid ainult kõmu-uudist. Staten tahtis ainult, et ta poeg jääks ellu.

Aga ta ei saanud oma tahtmist.

Randall, kes oli Staten Kirklandi ainus laps ja senaator Samuel Kirklandi ainus lapselaps, suri sel ööl. Ajakirjanikud said oma kõmu-uudise ja lisaks sellele veel fotod, kuidas Staten tormas haigla uuest välja ning äigas kõigile, kes püüdsid teda takistada. Temast jäid põrandale maha kaks ajakirjanikku ja üks abitu arst-intern, aga ta ei pööranud sellele tähelepanu.

Ta oli jooksnud tormisesse öhe ega hoolinud vihmast. Ei hoolinud omaenda elust. Ta oli kahe aasta eest oma naise matnud ja nüüd matab ta naise kõrvale avarii tagajärjel surma saanud poja. Ta oli jooksnud valu eest südames, mis oli nii sügav, et ei parane iial.

Nüüd, viis aastat hiljem, oli taas tormine õhtu, aga valu ta sisimas polnud vaibunud. Ta ratsutas poolmetsistunud hobusel rantšo keskuse poole. Vihm segunes pisaratega, mida ta ei lase mitte kellelgi näha. Tol ööl oli ta soovinud, et sureks. Tal polnud mitte kedagi. Ta naise haigus oli mõjunud kibestavalt nii isale kui ka pojale, nad olid kui peata. Kui naine oleks elus, oleks ehk Randall olnud teistsugune. Rahulikum. Kui pojalt oleks olnud ema armastus, poleks ta ehk nii pöörane olnud. Ta poleks ehk arvanud, et on võitmatu.

Läks aga nii, et sõit käänulisel teel saja kuuekümnese kiirusega oli ta siiski tapnud. Auto, mille vanaisa oli talle kuu varem kuuteistkümnendaks sünnipäevaks kinkinud, oli sõitnud Ransomi kanjoni viival teel kurvist välja ja rullunud mitu korda üle katuse. Ajalehed olid tsiteerinud esimesena

kohale jõudnud päästebrigaadi esindaja sõnu: „*Jumal tänatud, et ta oli autos üksi. Selles sportautos poleks mitte keegi ellu jäänud.*“

Staten soovis, et oleks olnud koos pojaga. Päeval, kui ta mattis Randalli oma naise kõrvale, oli ta tundud, et on sisimas surnud, ja nüüd, kus teda painasid mälestused, tundis ta sama.

Ta ratsutas tormi marutamisele vaatamata kanjoni serva lähedal ja peaaegu soovis, et lõhestatud maapind neelaks ka tema endasse. Aga ta oli viies generatsioon, kes oli siin sellel maa-alal sündinud. Pärast teda pole enam rohkem Kirklande ja ta ei kavatsenud lahkuda siit ilma võitluseta. Ta meenutas tuulega võidu ratsutades õudu, mis teda oli vallanud, nähes, kuidas ta poeg autoromust välja aidati: poeg oli olnud niivõrd ränkade vigastustega ja niivõrd verine, et isegi ta isa ei tundnud teda ära. Tol ööl oli voolanud kanjoni punakasse pinnasesse Kirklandi veri.

Edasi ratsutades tundis Staten, kuidas ta süda lõi hobuse kapjade mütsumisega samas taktis.

Ratsutanud Double K värava alt sisse lasi ta hobusel galopeerida küünini ja hingas sügavalt sisse, mõistes, mis tal teha tuleb.

Pilku tõstes märkas ta Jake'i, kes seisis küüni ukstel ja ootas teda. Rodeo oli vana mehe sandiks teinud, aga Jake Longbow oli sellele vaatamata rantšo parim tööline.

„Kuivata ta ära!“ karjus Staten, et ta hääl tormituules kuulda oleks, ning andis mära Jake'i hoole alla. „Ma pean ära minema.“

Vana kauboi, kelle nägu meenutas pargitud nahka, noogutas korra, just nagu teaks, mida Staten ütleb. Jake oli aastate jooksul tuhandeid kordi asunud tegutsema veel enne,

kui Staten jõudis korralduse anda. „Jätke see minu mureks, härra Kirkland. Teie tehke, mis teil vaja teha.“

Staten jooksis üle tagumise tarandiku ja istus tohutult suurde Dodge 3500-sse, millel oli Cumminsi diiselmootor ja nelivedu. Pikap õgis küll diislit ja raputas sõites, aga kui Staten peaks täna öösel teelt välja sõitma, ei veereks see masin üle katuse.

Pool tundi hiljem võttis ta lõpuks kiiruse maha ja keeras Crossroadsist kakskümmend miili ida poole jääva talu poole. Sildil, mis oleks tulnud üle värvida ja milles oli paar kuuliauku, oli kirjas lihtsalt „Lavender Lane“. Siin lõhnas isegi vihmale vaatamata õhk lavendli järele. Staten oli jõudnud Quinni maja juurde. Üks maja, üks talu – üksinda, läheduses ei ühtki naabrit.

Quinn O'Grady kodu tuletas Statenile meelde väikese tüdrukuga unelmate nukumaja: aknaluugid olid erksates värvides ja kõikjal piparkoogimaja meenutavad ehisliistud. Rahvas rääkis vahel, et maja oli küll uhke, aga naine, kes seal elas, ilutu, ent Staten polnud Quinnist kunagi niimoodi mõelnud. Quinn oli tagasihoidlik, oli isegi algkoolis hoidnud omaette, ent ta ei sõltunud kellestki. Ta oli rajanud vanematelt pärandusena saadud kehva maaga talus tootmise, mis võimaldas ära elada.

Staten polnud küll Quinniga kogu elu jooksul rohkem rääkinud kui tervitusi vahetanud, ent Quinn O'Grady oli olnud ta naise parim sõbranna. Amalah oli veetnud koos Quinniga „tüdrukutepäevi“ ka pärast seda, kui Staten oli temaga abiellunud.

Sügiseti tegid nad virsikuhooldiseid ja käisid kiriku juures kursustel, kus õpetati lapitekkide tegemist ja keraamikat. Nad sõitsid Dallasesse kunstinäitusele või Cantonisse

maailma kõige suuremale aiaväljamüügile. Staten ei jõudnud lugeda kokku kordi, kui ta naine oli istunud Quinni vanasse rohelisse pikapisse ja hüüdnud vaid, et nad lähivad poodidesse, just nagu see oleks olnud kõik, mis Statenil teada vaja. Pooltel kordadel polnud nad midagi ostnud, kuid nende näod olid naerul nagu lastel, kes olid saanud jäätisekokteili.

Neil algusaastail polnud Quinn Stateniga suurt midagi rääkinud, ent ta oli olnud Stateni naisele hea sõber ja see oli kõige olulisem. Lõpu poole oli Quinn istunud haiglas Amalah' voodi kõrval, et Staten saaks minna koju pesema ja riideid vahetama. Viimasel kuul oleks ta nagu kogu aeg läheduses olnud. Quinn ja Amalah olid olnud kogu elu parimad sõbrannad ja olid seda lõpuni välja.

Staten ei naeratanud, kui ta Quinn O'Grady maja ees auto mootori välja suretas. Ta ei naeratanud kunagi. Enam mitte. Ta oli rüganud aastaid tööd teha ja arvanud, et pärandab Double K rantšo oma pojale. Nüüd aga võis arvata, et pärast tema surma müüakse rantšo oksjonil maha ja saadud rahaga toetatakse ta isa kandideerimist senatisse või siis – mine tea – isegi kuberneriks. Kuigi Samuel Kirkland oli kuuekümnendates, hoidis tema enda väitel ta neljas naine teda noorena. Temal polnud rantšo vastu kunagi mingit erilist huvi olnud ja pärast seda, kui Staten oli rantšo juhtimise üle võtnud, polnud ta enam ühtki ööd Kirklandi maadel maganud.

Quinn tõmbas välisust avades ja Statenit vahtides ta tähelepanu nüüd endale. Quinnil oli ühes käes suur käterätt. Ta toetus uksepiidale ja ootas, kuni Staten ronis autost välja ja tuli majja sisse. Quinn oli pikka kasvu, peaaegu meeter kaheksakümnene, ja nägi lihtsates riietes

välja tavaline. Staten ei kujutanud ette, et Quinn võiks kanda kotsakingi või et ta juuksed oleksid mingis muus soengus kui poolde selga ulatuvas pikas patsis. Teksaseid oli Quinn kandnud juba kooliajast saadik, ainult et siis olid ta seljal kaks patsi.

Veider, mõtles Staten autost väljudes ja püüdis vihmaga võidu joosta, kuidas naine, keda ei huvita pitsid ja satsid, elab nukumajas.

Kui Staten jõudis lävele ja oli end raputanud nagu suur koer, andis Quinn talle käteräti. „Kui nägin, et torm on lähenemas, arvasingi, et küllap sa tuled. Lükka porised saapad jalast ja mina tõstan sulle seni õhtusöögiks supi välja. Kui nägin põhja poolt pilvi lähenemas, keetsin *taco*-supi.“

Kirklande ei kamandanud keegi. Mitte keegi. Aga siin, Quinni majas, tegi Staten nagu kästud. Temas ei pruugi küll enam piiskagi armastust olla, ent Quinni respektieris ta endiselt.

Kannused kõlisesid, kui Stateni saapad ukse ees maha kolksatasid. Sokkide väel oli ta Quinnist kõigest paar tolli pikem, aga kuna tal olid laiad õlad, võis juhtuda, et ta kaalus Quinnist kaks korda rohkem. „Ega pilved pannud sind juhuslikult ka kookose piruka peale mõtlema?“

Quinn naeris vaikselt. „Pirukas on ahjus. Kohe saab valmis.“

Nad vaatasid, kuidas tormine päraatlõuna läks üle õhtuks, äikese valgusmängu kõõgi akna taga. Statenile meeldis, kuidas ta tundis end hästi, kui sai Quinni seltsis vaikida. Vahel rääkisid nad Amalah'st ja naljakatest asjadest, mis olid nende lapsepõlves aset leidnud. Statenil oli tunne, nagu nemad Quinniga oleksid ülejäägid, sest nende parim osa oli surnud koos Amalah'ga.